

Розділ 24

– Шановні гості, дорога родино, музиканти запрошують вас до столу і бажають вессссселої забави!

Музиканти утнули якогось хвацького маршу, і численні гості, серед яких були і Марк з друзями, почали заповнювати залу. Це була якась їдальня – здається, колишня військова, раніше в Умані був військовий аеродром. Зараз залу використовували для різноманітних урочистих подій – такий собі малобюджетний ресторанчик, але від цього вона не перестала бути їдальнею: вилинялі фіранки, пожмакані скатертини на столах, виставлених довгими рядами, і паперові квіти і повітряні кульки, які, замість того щоб створювати атмосферу свята, навпаки, виглядали на цьому тлі якось жалюгідно.

Гостей було багато, десь більше сотні: студенти – друзі молодих, родина, сусіди, якісь тітки в хустках, дядьки, явно не звиклі до краваток і костюмів... Молодята хотіли зробити справжнє сучасне українське весілля, творчо поєднати традиції і модерність, але тут, як це завжди буває, почали втручатися зі своїми порадами численні родичі: вони переконували, сварилися, умовляли, так що молоді зрештою змирилися зі своєю долею і погоджувалися на все, що їм радили старші. Таким чином весілля перетворилося на якусь неможливу суміш невідомо чого, і найбільшу частину тут становив кіч. Тож молоді тихенько зітхали на своїх місцях під образами і серйозно думали, чи не втекти б їм від цього всього подалі.

А весілля жило своїм життям: захмелілі гості піднімали безконечні тости за здоров'я молодят, час від часу виспівували «Гіркая, гіркая, гіркая вода, хай ся поцілує пара молода!», офіціантки (вони ж – колишні кухарки з їдальні, які всі недостачі пояснювали однаково: «Не знаю, не бачила, льотчики з'їли») розносили все нові й нові страви, і Марк, який пив дуже мало, ніяк не міг зрозуміти, куди це все вміщається – зі столів їжу ніби ураган змітав. «Та ти не розумієш, – реготали хлопці, – коли їжа перетворюється на закуску, її можна з'їсти безконечну кількість!»

Ага, – сказав сам собі Марк, що означало, що він таки нічого не зрозумів. Він спробував розібратися з весільними обрядами, які час від часу виникали протягом дійства, але в якийсь момент остаточно заплутався і вирішив звернутися за консультацією до студенток – подруг нареченої.

– Та яка там обрядовість, – затріскотіла кирпата дівчинка, що сиділа неподалік. – намішали каші з горохом. Просто Наталка з Тернопільщини, там свої звичаї, а Олег місцевий, і то – мама з Умані, а тато звідкись із Вінниччини, от всі бабусі, тітки і невідомо ще які родичі попритягували все, що знали.

– А що це над ними висить? – Марк кивнув в бік зеленої гірлянди, яка висіла над молодими.

– А, це окрема історія. Це доля, ну тобто в котромусь із представлених регіонів плетуть такий вінок з барвінку і називають його долею. В інших печуть такий спеціальний хліб, ну солодкий, як кекс, і він також називається долею, он він, стоїть біля короваю. А ще в інших прикрашають весільне гільце – он там, бачиш, стоїть у кутку, не здивуюся, якщо вони і його долею обізвуть...

– Цікаво... – Марк з інтересом розглядав гільце – гілку, прикрашену паперовими квітами і стрічками.

– А ще в них у всіх різні звичаї, хто, коли, кого і як вітає. Одні роблять перепій на початку весілля, інші – в кінці, у тих прийнято дарувати подарунки, у тих – гроші, там, крім грошей, дарують ще всілякі дурниці, а ті зляться, бо думають, що це і є подарунки... словом, весело!

Гості починали виходити з-за столу – музиканти запрошували всіх на ігри і танці. «Краще не погоджуйся», – намагався застерегти Марка Костик, але було пізно – котрась із дружок вже витягла його на середину, і тут почалося – танець з качалкою, танець з хустинкою, танець з віником...

Ледве живий, Марк вискочив у вечірню прохолоду. Тут же, біля входу до кафе, зібрався гурт молоді, серед яких були і наречені.

– А давайте в Софіївку! – запропонував хтось.

Ідея пішла на «ура»: всім хотілося на простір, а Софіївка таки була романтичним місцем. Тихенько перешіптуючись і раз у раз вибухаючи сміхом, компанія потягнулася до паркової огорожі, де, як запевняв один із хлопців, у нього є своя «дірочка».

Душна, прокурена їдальня залишалася позаду. З відкритих вікон долинали уривки пісень: «Хто родився в квітні – вставай, наливай...».